

Αναζωογονώντας τους Μετανοημένους

*«Διότι η χειρ μου έκαμε
πάντα ταύτα και έγειναν
πάντα ταύτα, λέγει
Κύριος· εις τίνα λοιπόν
θέλω επιβλέψει; εις τον
πτωχόν και
συντετριμμένον το
πνεύμα και τρέμοντα τον
λόγον μου.»
— Ησαΐας 66:2*

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΣΑΪΑΣ

καταγράφει τον απώτερο σκοπό που έχει ο Ουράνιος Πατέρας μας για την εγκαθίδρυση της βασιλείας του, η οποία ευλογεί τον Ισραήλ και όλα τα έθνη, για τον οποίο μιλάει στον Ησαΐα 66:10-12,22,23. Στο

εισαγωγικό μας εδάφιο, ο Θεός διευκρινίζει επίσης τον

τύπο ατόμων που αναζητά για να συνδεθούν με τον αγαπημένο του Υιό, τον Χριστό Ιησού, και να συμμετάσχουν μαζί του στη διακυβέρνηση αυτής της δίκαιης βασιλείας. Αυτά πρέπει πρώτα απ ‘όλα να έχουν μια διάθεση που χαρακτηρίζεται από ένα «φτωχό» και «συντετριμμένο (μετανιωμένο δηλαδή) πνεύμα». Ο Θεός αναζητούσε εκείνους που θα μπορούσαν να διαμορφωθούν και να πλαστούν σύμφωνα με το αιώνιο θέλημα και σκοπό του. Πρέπει επίσης να αγαπούν και να σέβονται τον Άγιο Λόγο της Αλήθειας. Η ευλάβεια είναι η σκέψη που μεταφέρεται από τη λέξη «τρέμω» σε αυτό το εδάφιο.

ΟΙ ΣΥΝΤΕΤΡΙΜΜΕΝΟΙ

Η λέξη «συντετριμμένος» στο εισαγωγικό μας κείμενο μεταφράζεται από μια εβραϊκή λέξη που σημαίνει «πληγωμένος» ή «χτυπημένος». Μπορεί επομένως εύστοχα να υποδεικνύει άτομα των οποίων οι καρδιές μετανοούν για τις δικές τους αδυναμίες και που αναγνωρίζουν τα υψηλά πρότυπα του Υψίστου Θεού. Όσοι είναι μεταμελημένοι συνειδητοποιούν τη μικρότητα, την αναξιότητα και την ατέλειά τους και είναι άδειοι από αυτοπεποίθηση και αυτοεκτίμηση. Αυτοί οι ειδικά καλεσμένοι του Θεού υποτάσσονται έτσι πιο εύκολα στην κατεύθυνση του θείου θελήματος στη ζωή τους παρά στη δική τους. Μια καρδιά που είναι μεταμελημένη έχει επίσης ένα ήρεμο και βαθύ αίσθημα θλίψης για αυτό που δεν είναι σε αρμονία με τα πρότυπα της αλήθειας και της δικαιοσύνης. Η υπόσχεση του Θεού είναι ότι θα αναζωογονήσει τους φτωχούς και τους μεταμελημένους τόσο στο πνεύμα όσο και στην καρδιά τους. Σε αυτούς είναι πάντα κοντά για να τους βοηθήσει στην πορεία τους σε μια νέα ζωή.

ΟΙ ΤΑΠΕΙΝΟΙ ΤΟΝ ΝΟΥ

Η λέξη «φτωχός» στις Γραφές μας αναφέρεται σε εκείνους που είναι ταπεινοί, ταπεινοί στο πνεύμα και ταλαιπωρημένοι. Και πάλι, ο προφήτης έγραψε: «Διότι ούτω λέγει ο Ύψιστος και ο Υπέρτατος, ο κατοικών την αιωνιότητα, του οποίου το όνομα είναι Ο Άγιος· Εγώ κατοικώ εν υψηλοῖς και εν αγίῳ τόπῳ· και μετά του συντετριμμένου την καρδίαν και του ταπεινού το πνεύμα, διά να ζωοποιῶ το πνεύμα των ταπεινῶν και να ζωοποιῶ την καρδίαν των συντετριμμένων.» —Ησ. 57:15

Ο μέγας Θεός του σύμπαντος κατοικεί στην αιωνιότητα και είναι αυτός από τον οποίο προέρχεται κάθε ζωή και από τον οποίο πηγάζουν όλες οι ευλογίες.

(Ψαλμός 89:6-12· Α΄ Κορινθίους 8:6) Ωστόσο, το πάντα άγρυπνο μάτι του στρέφεται προς εκείνους που έχει καλέσει από έναν κόσμο που νοσεί από την αμαρτία και έχει προσκαλέσει να συμμετάσχουν με τον Κύριό μας Ιησού στη μελλοντική βασιλεία της αλήθειας και της ζωής προς όφελος και την ευλογία της ανθρώπινης δημιουργίας του. (Ψαλμός 34:15· Α΄ Πέτρου 3:12) Αυτοί είναι οι φτωχοί και οι μετανοημένοι (ή συντετριμμένοι) αυτού του κόσμου. Αγαπούν τον Ουράνιο Πατέρα μας και αναζητούν με ανυπομονησία τις υπέροχες «υπερβολικά μεγάλες και πολύτιμες υποσχέσεις» του, όπως έχουν καταγραφεί στον πολύτιμο Λόγο του—την Αγία Γραφή.—Β΄ Πέτρου 1:4

ΖΩΟΠΟΙΩ

Η λέξη «ζωοποιώ» («αναζωογονώ») στον Ησαΐα 57:15 υποδηλώνει την παροχή νέας πνοής και ζωής στον λαό του Κυρίου. Το Άγιο Πνεύμα του Θεού έχει σχεδιαστεί για να αποκαταστήσει, να αναζωογονήσει και να ικανοποιήσει την ίδια τη ζωή των αληθινών ακολούθων του Χριστού. Εφαρμόζεται σε εκείνους των οποίων οι καρδιές είναι μετανοημένες, σε πλήρη αρμονία και υποταγμένες στο θείο θέλημα.

Ο προφήτης έγραψε: «Ιδού, Κύριος ο Θεός θέλει ελθεί μετά δυνάμεως και ο βραχίων αυτού θέλει εξουσιάζει δι' αυτόν· ιδού, ο μισθός αυτού είναι μετ' αυτού και η αμοιβή αυτού ενώπιον αυτού. Θέλει βοσκήσει το ποίμνιον αυτού ως ποιμήν· θέλει συνάξει τα αρνία διά του βραχίονος αυτού και βαστάσει εν τω κόλπω αυτού· και θέλει οδηγή τα θηλάζοντα.» (Ησ. 40:10,11) Ο αγαπημένος Υιός του Ουράνιου Πατέρα, ο Κύριός μας Ιησούς, είναι ο «βραχίονας» του Θεού στην εκτέλεση του θελήματος και του σκοπού του. Είναι επίσης ο Καλός Ποιμένας, που θα θρέψει το «μικρό ποίμνιο» του Πατέρα του με πνευματική

τροφή και θα τα οδηγήσει στη στενή οδό. Από την Ημέρα της Πεντηκοστής, ο Ιησούς συγκεντρώνει τα πρόβατά του σε ένα μαντρί και τα οδηγεί απαλά στο χριστιανικό τους ταξίδι. —Λουκάς 12:32· Ιωάννης 10:14,15

Ο Ησαΐας είπε επίσης ότι ο Θεός θα έδινε δύναμη στους λιπόψυχους. «Δεν εγνώρισας; δεν ήκουσας, ότι ο αιώνιος Θεός, ο Κύριος, ο Ποιητής των άκρων της γης, δεν ατονεί και δεν αποκάμνει; δεν εξιχνιάζεται η φρόνησις αυτού. Δίδει ισχύν εις τους ητονημένους και αυξάνει την δύναμιν εις τους αδυνάτους. Και οι νέοι θέλουνσιν ατονήσει και αποκάμει, και οι εκλεκτοί νέοι θέλουνσιν αδυνατήσει παντάπασιν· αλλ’ οι προσμένοντες τον Κύριον θέλουνσιν ανανεώσει την δύναμιν αυτών· θέλουνσιν αναβή με πτέρυγας ως αετοί· θέλουνσι τρέξει και δεν θέλουνσιν αποκάμει· θέλουνσι περιπατήσει και δεν θέλουνσιν ατονήσει.» —Ησ. 40:28-31

Η υπόσχεση ότι ο Θεός θα αναζωογονούσε τον φτωχό και μεταμελημένο λαό Του αναφέρθηκε επίσης από τον Ψαλμωδό Δαβίδ. Έγραψε: «Καρδίαν καθάραν κτίσον εν εμοί, Θεέ· και πνεύμα ευθές ανανέωσον εντός μου. Μη με απορρίψης από του προσώπου σου· και το πνεύμα το άγιόν σου μη αφαιρέσης απ’ εμού. Απόδος μοι την αγαλλίασιν της σωτηρίας σου και με πνεύμα ηγεμονικόν στήριζόν με.» (Ψαλμός 51:10-12) Η άσκηση του «ευθέως πνεύματος» μέσα μας ξεκινά από το νου. Η ανανέωση ή ανακαίνιση του νου μας είναι ζωτικό μέρος της χριστιανικής μας ανάπτυξης ως Νέα Κτίματα εν Χριστώ Ιησού. —Ρωμ. 12:2· Β’ Κορινθίου 5:17

Ο Δαβίδ είπε τότε: «Κύριε, άνοιζον τα χείλη μου· και το στόμα μου θέλει αναγγέλλει την αίνεσίν σου. Διότι δεν θέλεις θυσίαν, άλλως ήθελον προσφέρει· εις ολοκαυτώματα δεν αρέσκεσαι. Θυσίαί του Θεού είναι πνεύμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην, Θεέ, δεν θέλεις καταφρονήσει.

Ευεργέτησον την Σιών διά της ευνοίας σου· οικοδόμησον τα τείχη της Ιερουσαλήμ. Τότε θέλεις ευαρεστηθή εις θυσίας δικαιοσύνης, εις προσφοράς και ολοκαυτώματα· τότε θέλουσι προσφέρει μόσχους επί το θυσιαστήριόν σου.(Ψαλμός 51:15-19) Τέτοιες «θυσίες δικαιοσύνης» είναι πλούσιες σε αγιότητα και ευώδεις σε χάρη.

ΙΗΣΟΥΣ: Ο ΒΡΑΧΙΩΝ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ

Όταν ο Κύριός μας Ιησούς παρουσιάστηκε ταπεινά στον Ουράνιο Πατέρα του με απόλυτη αφοσίωση στην εκτέλεση του θελήματός του, βαπτίστηκε στον ποταμό Ιορδάνη από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή. Στην καταγραφή του Ματθαίου για το γεγονός, αφού ο Ιησούς καταβυθίστηκε στο νερό, διαβάζουμε: «Και βαπτισθείς ο Ιησούς ανέβη ευθύς από του ύδατος· και ιδού, ηνοίχθησαν εις αυτόν οι ουρανοί, και είδε το Πνεύμα του Θεού καταβαίνον ως περιστεράν και ερχόμενον επ’ αυτόν· και ιδού φωνή εκ των ουρανών, λέγουσα· Ούτος είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, εις τον οποίον ευηρεστήθην.» —Ματθ. 3:13-17

Αφού έλαβε το Άγιο Πνεύμα από ψηλά και άκουσε τα υπέροχα λόγια του Πατέρα του: «Ούτος εστί ο Υιός μου ο αγαπητός, εις τον οποίον ευηρεστήθην», ο Ιησούς έλαβε έτσι τη διαβεβαίωση για την αποδοχή του και τη στοργική φροντίδα του Πατέρα για λογαριασμό του. Στη συνέχεια, βρέθηκε στην έρημο όπου νήστεψε σαράντα ημέρες και νύχτες και πειράστηκε από τον Σατανά, τον Διάβολο. «Τότε αφίνει αυτόν ο διάβολος, και ιδού, άγγελοι προσήλθον και υπηρέτουν αυτόν.» (Ματθ. 4:1-11) Έτσι ξεκίνησε το επίγειο μέρος του έργου του Ιησού ως άγιος βραχίονας του Θεού.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΦΩΣ

Από την αφήγηση της Αγίας Γραφής, διαβάζουμε:

«Ακούσας δε ο Ιησούς ότι ο Ιωάννης παρεδόθη, ανεχώρησεν εις την Γαλιλαίαν. Και αφήσας την Ναζαρέτ ήλθε και κατώκησεν εις Καπερναούμ την παραθαλασσίαν εν τοις ορίοις Ζαβουλών και Νεφθαλείμ. Διά να πληρωθή το ρηθέν διά Ησαΐου του προφήτου λέγοντος· Γη Ζαβουλών και γη Νεφθαλείμ, κατά την οδόν της θαλάσσης, πέραν του Ιορδάνου, Γαλιλαία των εθνών. Ο λαός ο καθημένος εν σκότει είδε φως μέγα, και εις τους καθημένους εν τόπω και σκιά θανάτου φως ανέτειλεν εις αυτούς. Από τότε ήρχισεν ο Ιησούς να κηρύττη και να λέγη· Μετανοείτε διότι επλησίασεν η βασιλεία των ουρανών.» —Ματθ. 4:12-17

Κατά τη διάρκεια της επίγειας παραμονής του Κυρίου μας, δίδαξε τους πιστούς μαθητές Του μέσω συμβόλων, παραβολών και προφητικής γλώσσας. Στην αρχή της διακονίας Του, και μετά από μια εξαντλητική ημέρα διακονίας προς τα πλήθη, ο Ιησούς αποσύρθηκε με τους μαθητές Του σε ένα μέρος όπου μπορούσε να μείνει μόνος μαζί τους. Στο πρώτο Του μήνυμα προς αυτούς, μίλησε για τους ταπεινούς και μετανοημένους που θα ανταποκρινόντουσαν στη διδασκαλία Του.

ΤΑ ΥΠΕΡΟΧΑ ΛΟΓΙΑ ΖΩΗΣ

Διαβάζουμε στην αφήγηση του Ευαγγελίου του Ματθαίου: «Ιδών δε τους όχλους, ανέβη εις το όρος και αφού εκάθησε, προσήλθον προς αυτόν οι μαθηταί αυτού, και ανοίξας το στόμα αυτού edίδασκεν αυτούς, λέγων. Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, διότι αυτών είναι η βασιλεία των ουρανών.» (Ματθ. 5:1-3) Αυτά τα υπέροχα λόγια ζωής αφορούσαν την αιώνια ευεξία των μαθητών. Ήταν πλέον υποψήφια μέλη της μελλοντικής «βασιλείας των ουρανών» και ο Ιησούς τόνισε τη διάθεση που θα τους βοηθούσε να βεβαιώσουν την κλήση και την εκλογή τους. Οι «πτωχοί τω πνεύματι», γνώριζε ο Διδάσκαλος,

θα υποταχθούν εύκολα στο θείο θέλημα και την πειθαρχία ενός πάνσοφου και στοργικού Ουράνιου Πατέρα.

Ο Ιησούς χρησιμοποίησε τη λέξη «μακάριος» για να υποδείξει τη διαρκή παρηγοριά και χαρά που βιώνουν οι αληθινοί Χριστιανοί όταν έχουν αποκτήσει έναν χαρακτήρα που είναι σε αρμονία με τον στοργικό Ουράνιο Πατέρα μας. Είναι η ευλογημένη ελπίδα της υψηλής κλήσης μας εν Χριστώ Ιησού για την οποία μίλησε ο Παύλος στην επιστολή του προς Τίτο. «Διότι εφανερώθη η χάρις του Θεού η σωτήριος εις πάντας ανθρώπους, διδάσκουσα ημάς να αρνηθώμεν την ασέβειαν και τας κοσμικάς επιθυμίας και να ζήσωμεν σωφρόνως και δικαίως και ευσεβώς εν τω παρόντι αιώνι, προσμένοντες την μακαρίαν ελπίδα και επιφάνειαν της δόξης του μεγάλου Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.» — Τίτ. 2:11-13

ΠΑΡΗΓΟΡΕΙ ΤΟΥΣ ΠΕΝΘΟΥΝΤΑΣ

Ο Ιησούς είπε στη συνέχεια στους μαθητές του: «Μακάριοι όσοι πενθούν, γιατί αυτοί θα παρηγορηθούν». (Ματθ. 5:4) Απευθυνόταν σε εκείνους που βρίσκονται σε θλίψη και είναι ιδιαίτερα λυπημένοι στο πνεύμα. Η καθησύχηση υποδηλώνει παρηγοριά, παρηγοριά ή ενθάρρυνση. Αυτή η ευλογία ισχύει για εκείνους που, λόγω των δικών τους δύσκολων εμπειριών, έχουν μια συμπονετική φύση και οι οποίοι συγκινούνται από συμπόνια για τη θλίψη και τον πόνο των άλλων.

Αυτό το διακριτικό γνώρισμα του χαρακτήρα προσδιορίζει ιδιαίτερα τον Κύριό μας Ιησού. «Καταπεφρονημένος και απερριμμένος υπό των ανθρώπων· άνθρωπος θλίψεων και δόκιμος ασθενείας· και ως άνθρωπος από του οποίου αποστρέφει τις το πρόσωπον, κατεφρονήθη και ως ουδέν ελογίσθημεν αυτόν. Αυτός τώνοντι τας ασθενείας ημών εβάστασε και

τας θλίψεις ημών επεφορτίσθη· ημεῖς δε ενομίσαμεν αὐτὸν τετραυματισμένον, πεπληγμένον ὑπὸ Θεοῦ καὶ τεταλαιπωρημένον. Ἀλλ’ αὐτὸς ἐτραυματίσθη διὰ τας παραβάσεις ημῶν, ἐταλαιπωρήθη διὰ τας ἀνομίας ημῶν· ἡ τιμωρία, ἣτις ἔφερε τὴν εἰρήνην ημῶν, ἦτο ἐπ’ αὐτόν· καὶ διὰ τῶν πληγῶν αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν.» —Ησ. 53:3-5

Ὁ Ἰησοῦς ἐβάσταξε τὴ θλίψη μας καὶ τὶς λύπες μας. Αὐτὸ τὸ ἀξιαγάπητο σημάδι δυνατοῦ χαρακτήρα μας θυμίζει τὴ στάση καρδιάς καὶ μυαλοῦ ποὺ ἐπέδειξε στὸν τάφο τοῦ Λαζάρου. Ἐκλάψε σὲ ἐκείνη τὴν περίπτωσι λόγω τοῦ βαθιοῦ καὶ συμπονετικοῦ χαρακτήρα τοῦ. (Ἰωάννης 11:32-36) Καθὼς περπατάμε σὲ μιὰ νέα ζωὴ, ἀς προσπαθήσουμε ἐπίσης νὰ τοῦ μοιάσουμε περισσότερο. Εἶθε νὰ παρηγορηθούμε καὶ νὰ εἴμαστε ἐτοιμοὶ νὰ παρηγορήσουμε τοὺς ἄλλους, θυμούμενοι αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Παύλου: «Εὐλογητός ὁ Θεός καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ημῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ Θεός πάσης παρηγορίας, ὁ παρηγορῶν ἡμᾶς ἐν πάσῃ τῇ θλίψει ημῶν, διὰ νὰ δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ παρηγορώμεν τοὺς ἐν πάσῃ θλίψει διὰ τῆς παρηγορίας, με τὴν ὁποίαν παρηγορούμεθα ἡμεῖς αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ· διότι καθὼς περισσεύουσι τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ εἰς ἡμᾶς, οὕτω διὰ τοῦ Χριστοῦ περισσεύει καὶ ἡ παρηγορία ημῶν. Καὶ εἴτε θλιβόμεθα, θλιβόμεθα ὑπὲρ τῆς παρηγορίας σὰς καὶ σωτηρίας τῆς ενεργουμένης διὰ τῆς υπομονῆς τῶν αὐτῶν παθημάτων, τὰ ὁποῖα καὶ ἡμεῖς πάσχομεν· εἴτε παρηγορούμεθα, παρηγορούμεθα ὑπὲρ τῆς παρηγορίας σὰς καὶ σωτηρίας· καὶ ἡ ἐλπίς, τὴν ὁποίαν ἔχομεν, εἶναι βεβαία ὑπὲρ ὑμῶν.» —Β’ Κορινθίους 1:3-6

ΟΙ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΑΟΥΣ

Ὁ Ἰησοῦς ἐπίσης ἐπέστησε τὴν προσοχὴ τῶν μαθητῶν τοῦ στὴ σημασίᾳ τῆς κατοχῆς ἐνός πράου πνεύματος. Εἶπε: «Μακάριοι οἱ πρᾶοι, γιὰτί αὐτοὶ θα

κληρονομήσουν τη γη». (Ματθ. 5:5) Αυτό το χαρακτηριστικό υποδηλώνει την πραότητα στη διάθεση και το πνεύμα της πραότητας. Δεν εξοργίζεται ούτε εκνευρίζεται εύκολα και ανέχεται τους τραυματισμούς ή τις ενοχλήσεις. Ο Διδάσκαλος είναι το καλύτερο παράδειγμά μας, και κάνουμε καλά να ενθαρρυνθούμε από αυτόν, ο οποίος είπε: «Άρατε τον ζυγόν μου εφ' υμάς και μάθετε απ' εμού, διότι πράος είμαι και ταπεινός την καρδίαν, και θέλετε ευρεί ανάπαυσιν εν ταις ψυχαίς υμών,» —Ματθ. 11:29

Ένα πράο και ήπιο πνεύμα είναι αυτό που διδάσκεται πιο εύκολα και υποτάσσεται πρόθυμα στο θέλημα του Θεού. Ο Απόστολος Ιάκωβος έγραψε: «Η νομίζετε ότι ματαίως η γραφή λέγει, Προς φθόνον επιποθεί το πνεύμα, το οποίον κατώκησεν εν ημίν; Αλλά μεγαλητέραν χάριν δίδει ο Θεός· όθεν λέγει· Ο Θεός εις τους υπερηφάνους αντιτάσσεται, εις δε τους ταπεινούς δίδει χάριν. Υποτάχθητε λοιπόν εις τον Θεόν. Αντιστάθητε εις τον διάβολον, και θέλει φύγει από σάς.» —Ιάκωβος 4:5-7

Ο Ιησούς είπε ότι οι πράοι θα «κληρονομήσουν τη γη». Αυτή η υπόσχεση θα πραγματοποιηθεί αφού τελειώσει ο «παρών πονηρός Άιών» και εγκαθιδρυθεί η βασιλεία του Χριστού. (Γαλ. 1:4) Ο ψαλμωδός έγραψε: «Διά τι εφρύαζαν τα έθνη και οι λαοί εμελέτησαν μάταια; Παρεστάθησαν οι βασιλείς της γης, και οι άρχοντες συνήχθησαν ομού, κατά του Κυρίου, και κατά του χριστού αυτού, λέγοντες, Ας διασπάσωμεν τους δεσμούς αυτών, και ας απορρίψωμεν αφ' ημών τας αλύσεις αυτών. Ο καθημένος εν ουρανοίς θέλει γελάσει· ο Κύριος θέλει εκμυκτηρίσει αυτούς. Τότε θέλει λαλήσει προς αυτούς εν τη οργή αυτού, και εν τω θυμώ αυτού θέλει συνταράξει αυτούς. Αλλ' εγώ, θέλει ειπεί, έχρισα τον Βασιλέα μου επί Σιών, το όρος το άγιόν μου. Εγώ θέλω αναγγείλει το

πρόσταγμα· ο Κύριος είπε προς εμέ, Υιός μου είσαι σύ· εγώ σήμερον σε εγέννησα· Ζήτησον παρ' εμού, και θέλω σοι δώσει τα έθνη κληρονομίαν σου, και ιδιοκτησίαν σου τα πέρατα της γής.» —Ψαλμός 2:1-8

Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΔΙΨΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

Ένα άλλο μάθημα του Κυρίου μας Ιησού είναι: «Μακάριοι αυτοί που πεινούν και διψούν τη δικαιοσύνη· επειδή, αυτοί θα χορτάσουν.» (Ματθ. 5:6) Αυτό υποδηλώνει μια ταπεινή διάθεση που λαχταρά την αλήθεια και τη δικαιοσύνη και που να διδάσκεται από τον Θεό. Επικεντρώνεται σε μια αυξανόμενη πίστη και στην επιθυμία να ευχαριστήσουμε τον στοργικό μας Ουράνιο Πατέρα. «Καθώς επιποθεί η έλαφος τους ρύακας των υδάτων, ούτως η ψυχή μου σε επιποθεί, Θεέ. Διψά η ψυχή μου τον Θεόν, τον Θεόν τον ζώντα· πότε θέλω ελθεί και θέλω φανή ενώπιον του Θεού;» «Θεέ, συ είσαι ο Θεός μου· από πρωΐας σε ζητώ· σε διψά η ψυχή μου, σε ποθεί η σαρξ μου, εν γη ερήμω, ξηρά και ανύδρω.» (Ψαλμ. 42:1,2· 63:1) Αυτοί σίγουρα θα «χορτάσουν» όπως υποσχέθηκε ο Κύριος.

ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ένα άλλο από τα πιο επιθυμητά χαρακτηριστικά για τον λαό του Κυρίου είναι το έλεος. Το να είναι κανείς ελεήμων είναι μια χριστοειδής αρχή, και ο Ιησούς είπε: «Μακάριοι οι ελεήμονες, γιατί αυτοί θα ελεηθούν.» (Ματθ. 5:7) Αυτό ισχύει για όσους αναγνωρίζουν την ανάγκη τους για θεϊκό έλεος στη ζωή τους. Ο Θεός θα επεκτείνει το έλεός Του προς εμάς ανάλογα με την προθυμία μας να είμαστε ελεήμονες και πιο γενναιόδωροι προς τους άλλους. Η καρδιά που είναι πιο γενναιόδωρη, στοργική και ελεήμων είναι επομένως «ευλογημένη» επειδή ζει πιο κοντά στον Θεό και στα πρότυπα

δικαιοσύνης Του.

Κανένας από τον λαό του Κυρίου δεν μπορεί ποτέ να ελπίζει να επιτύχει απόλυτη τελειότητα στη συμπεριφορά, τη σκέψη ή τον λόγο, αλλά ο στοργικός μας Πατέρας κοιτάζει την πρόθεση της καρδιάς. Όσοι έχουν ειλικρινείς και αγνές καρδιές γεμάτες με το πνεύμα της αγιότητας είναι ιδιαίτερα επιθυμητοί για τον Ουράνιο Πατέρα. Έτσι δίδαξε ο Κύριός μας Ιησούς: «Μακάριοι οι καθαροί στην καρδιά· επειδή αυτοί θα δουν τον Θεό». — εδ. 8

Η υπόσχεση είναι ότι όσοι κατέχουν αυτό το γνώρισμα του χριστιανικού χαρακτήρα θα δουν τον Θεό. Έτσι διαβάζουμε: «Ιδετε οποίαν αγάπην έδωκεν εις ημάς ο Πατήρ, ώστε να ονομασθώμεν τέκνα Θεού. Διά τούτο ο κόσμος δεν γνωρίζει ημάς, διότι δεν εγνώρισεν αυτόν. Αγαπητοί, τώρα είμεθα τέκνα Θεού, και έτι δεν εφανερώθη τι θέλομεν είσθαι· εξεύρομεν όμως ότι όταν φανερωθή, θέλομεν είσθαι όμοιοι με αυτόν, διότι θέλομεν ιδεί αυτόν καθώς είναι. Και πας όστις έχει την ελπίδα ταύτην επ' αυτόν καθαρίζει εαυτόν, καθώς εκείνος είναι καθαρός.» —Α΄ Ιωάννη 3:1-3

ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο Ιησούς ήταν σίγουρα άνθρωπος της ειρήνης, και στην αρχή της επίγειας διακονίας του δίδαξε τους μαθητές του: «Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, διότι αυτοί θέλουσιν ονομασθή υιοί Θεού.» (Ματθ. 5:9) Στο τέλος του έργου του Πατέρα του και καθώς επρόκειτο να αφήσει τους μαθητές του, τους είπε: «Ειρήνην αφίνω εις εσάς, ειρήνην την εμήν δίδω εις εσάς· ουχί καθώς ο κόσμος δίδει, σας δίδω εγώ. Ας μη ταραττήται η καρδιά σας μηδέ ας δειλιά.» —Ιωάννης 14:27

Οι ειρηνοποιοί θα ονομαστούν «παιδιά του Θεού». Καλούνται από έναν κόσμο που νοσεί από

αμαρτία και καθοδηγούνται από το Άγιο Πνεύμα του Θεού για την τελειοποίησή τους στη δικαιοσύνη. «Αρα λοιπόν, αδελφοί, είμεθα χρεώσται ουχί εις την σάρκα, ώστε να ζώμεν κατά σάρκα· διότι εάν ζητε κατά την σάρκα, μέλλετε να αποθάνητε· αλλ' εάν διά του Πνεύματος θανατόνητε τας πράξεις του σώματος, θέλετε ζήσει. Επειδή όσοι διοικούνται υπό του Πνεύματος του Θεού, ούτοι είναι υιοί του Θεού.» (Ρωμ. 8:12-14) «Ζητείτε ειρήνην μετά πάντων, και τον αγιασμόν, χωρίς του οποίου ουδείς θέλει ιδεί τον Κύριον.» —Εβρ. 12:14

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ Η ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΔΟΚΙΜΩΝ

Όταν ο Ιησούς τελείωνε το μάθημά του, πρόσθεσε τα εξής σοβαρά λόγια: «Μακάριοι οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης, διότι αυτών είναι η βασιλεία των ουρανών. Μακάριοι είσθε, όταν σας ονειδίσωσι και διώξωσι και είπωσιν εναντίον σας πάντα κακόν λόγον ψευδόμενοι ένεκεν εμού. Χαίρετε και αγαλλιάσθε, διότι ο μισθός σας είναι πολύς εν τοις ουρανοίς· επειδή ούτως εδίωξαν τους προφήτας τους προ υμών.» —Ματθ. 5:10-12

Ο Ιησούς λαιδορήθηκε για να μπορέσει να δείξει την αφοσίωσή του στον Θεό και στις αρχές της δικαιοσύνης. Θα πρέπει να το θεωρούμε προνόμιο να συμμετέχουμε στα παθήματά του. «Αγαπητοί, μη παραξενεύεσθε διά τον βασανισμόν τον γινόμενον εις εσάς προς δοκιμασίαν, ως εάν συνέβαινεν εις εσάς παράδοξόν τι, αλλά καθότι είσθε κοινωνοί των παθημάτων του Χριστού, χαίρετε, ίνα και όταν η δόξα αυτού φανερωθή χαρήτε αγαλλιώμενοι. Εάν ονειδίζησθε διά το όνομα του Χριστού, είσθε μακάριοι, διότι το Πνεύμα της δόξης και το του Θεού αναπαύεται εφ' υμάς· κατά μεν αυτούς βλασφημείται, κατά δε υμάς δοξάζεται.» —Α' Πέτρ. 4:12-14

Απαιτείται πολλή πνευματική δύναμη για να χαρεί κανείς στα βάσανα και τους ονειδισμούς. Όταν γράφει προς τους αδελφούς στην Έφεσο, ο Απόστολος Παύλος τους ενθάρρυνε προς αυτή την κατεύθυνση. Είπε: «Οι δούλοι, υπακούετε εις τους κατά σάρκα κυρίους σας μετά φόβου και τρόμου εν απλότητι της καρδιάς σας ως εις τον Χριστόν, μη κατ' οφθαλμοδοουλείαν ως ανθρωπάρεσκοι, αλλ' ως δούλοι του Χριστού, εκπληρούντες το θέλημα του Θεού εκ ψυχής, μετ' ευνοίας δουλεύοντες εις τον Κύριον και ουχί εις ανθρώπους,... Το λοιπόν, αδελφοί μου, ενδυναμούσθε εν Κυρίω και εν τω κράτει της ισχύος αυτού.» —Εφεσ. 6:5-7,10

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΟΛΛΟΙ ΣΟΦΟΙ Ή ΕΥΓΕΝΕΙΣ

Το τελικό σχέδιο συμφιλίωσης για την άρρωστη από την αμαρτία ανθρώπινη οικογένεια φαίνεται ανόητο στο μυαλό των περισσότερων ανθρώπων. Ο Παύλος είπε: «Διότι το μωρόν του Θεού είναι σοφώτερον των ανθρώπων, και το ασθενές του Θεού είναι ισχυρότερον των ανθρώπων. Επειδή βλέπετε την πρόσκλησίν σας, αδελφοί, ότι είσθε ου πολλοί σοφοί κατά σάρκα, ου πολλοί δυνατοί, ου πολλοί ευγενείς.» —Α' Κορινθίους 1:25,26

Κατά την παρούσα εποχή, ο Θεός αναζητά εκείνους που είναι ασήμαντοι από την άποψη του κόσμου—τους πράους, τους ταπεινούς και τους μεταμελημένους (συντετριμμένους)—που μπορούν να μάθουν από αυτόν και να μεταμορφώσουν το μυαλό τους στο πρότυπο του αγαπημένου του Υιού. Ο Ιάκωβος είπε: «Ακούσατε, αδελφοί μου αγαπητοί, δεν εξέλεξεν ο Θεός τους πτωχούς του κόσμου τούτου πλουσίους εν πίστει και κληρονόμους της βασιλείας, την οποίαν υπεσχέθη προς τους αγαπώντας αυτόν;» —Ιάκωβος 2:5

ΟΙ ΔΥΝΑΜΟΙ ΣΥΓΚΛΟΝΙΖΟΥΝ (ή ΣΑΣΤΙΖΟΥΝ) ΤΟΥΣ ΣΟΦΟΥΣ

Στην επιστολή του προς την εκκλησία της Κορίνθου, ο Παύλος διακήρυξε περαιτέρω: «Αλλά τα μωρά του κόσμου εξέλεξεν ο Θεός διά να καταισχύνη τους σοφούς, και τα ασθενή του κόσμου εξέλεξεν ο Θεός διά να καταισχύνη τα ισχυρά, και τα αγενή του κόσμου και τα εξουθενημένα εξέλεξεν ο Θεός, και τα μη όντα, διά να καταργήση τα όντα, διά να μη καυχηθή ουδεμία σαρξ ενώπιον αυτού. Αλλά σεις είσθε εξ αυτού εν Χριστώ Ιησού, όστις εγενήθη εις ημάς σοφία από Θεού, δικαιοσύνη τε και αγιασμός και απολύτρωσις· ώστε, καθώς είναι γεγραμμένον, Ο καυχώμενος εν Κυρίω ας καυχάται.» —Α΄ Κορινθίους 1:27-31

Η δύναμη της Αλήθειας σαστίζει τους κοσμικούς σοφούς στα χέρια των πιο αδύναμων ανθρώπων του Θεού. Έτσι, εμποδίζει την υπερηφάνεια και την ματαιοδοξία των ανθρώπων. «Ημείς μωροί διά τον Χριστόν, σεις δε φρόνιμοι εν Χριστώ· ημείς ασθενείς, σεις δε ισχυροί· σεις ένδοξοι, ημείς δε άτιμοι.» (Α΄ Κορινθίους 4:10) Δεν πρέπει λοιπόν να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι τα αφιερωμένα παιδιά του Θεού, που αγωνίζονται για να βεβαιωθούν η κλήση και η εκλογή τους, θεωρούνται «μωρά» από πολλούς στον κόσμο.

Αν είμαστε από εκείνους που είναι μετανοημένοι και ταπεινοί, και είμαστε πιστοί μέχρι θανάτου, θα συμμετάσχουμε με τον Κύριό μας Ιησού στην ευλογία όλων των οικογενειών της γης στη μελλοντική βασιλεία του Χριστού. (Αποκ. 2:10· Γέν. 22:18· Πράξεις 3:25) Επομένως, ας προσπαθούμε να ακολουθούμε κάθε μέρα τα συναισθήματα αυτών των λόγων: «Διότι λέγω διά της χάριτος της εις εμέ δοθείσης προς πάντα όστις είναι μεταξύ σας, να μη φρονή υψηλότερα παρ' ο, τι πρέπει να φρονή, αλλά να φρονή ώστε να σωφρονή, κατά το μέτρον της πίστεως, το οποίον ο Θεός εμοίρασεν εις έκαστον.» —Ρωμ. 12:3 ■